

De ondergang

Het verleden van de onderwereld

Sandy Fiten

Inhoud

Hoofdstuk 1: De verandering	3
Hoofdstuk 2 : De waarheid of een leugen	30
Hoofdstuk 3 : Geheugenspelletjes	56
Hoofdstuk 4 : De geheimen van een deur	79
Hoofdstuk 5 : De verrassing	106
Hoofdstuk 6 : Voorbereiding op de strijd	127
Hoofdstuk 7 : Theekransjes en tiara's	147
Hoofdstuk 8 : Een droom of realiteit	166
Hoofdstuk 9 : Op onderzoek	182
Hoofdstuk 10 : De verdachte verdwijning	198
Hoofdstuk 11 : De ware gedaante	217
Hoofdstuk 12 : De waarheid komt aan het licht	231
Hoofdstuk 13 : De vastberadenheid van een ouder	245
Hoofdstuk 14 : Het einde nadert	259
Hoofdstuk 15 : Epiloog	278

Hoofdstuk 1: De verandering

Laat ik mij maar eens voorstellen. “Mijn naam is Carmellia en ik ben een demoon maar niet zomaar één. Ik heb speciale krachten dat geen enkel mens, demoon of engel voor dromen zou kunnen hebben. Het enige dat ik hier wel mistte was wat verfrissing want dag in en dag uit bleef het deze hitte want ik verbleef in de hel. Dit is mijn verhaal.”

Het begon zoals elke andere dag, ik had mij weer eens overslapen. Ik kleepte mij snel om en liep naar beneden waar ik nog vluchtig een vaarwel riep naar mijn ouders. ‘Oké, het zal goed komen want het zal wel lukken. Je kan het nog volhouden.’ Dit waren mijn gedachten iedere keer ik op weg naar school was. Het ging gewoon niet anders want ik werd iedere dag gepest en ik wist nog steeds niet wat de reden ervan was.

Op het moment had ik geen vrienden meer of kennissen die mij zouden steunen omdat ze mij allemaal verlaten. Wetend dat als ze nog langer bevriend met mij bleven ook zij gepest werden. Eenmaal toe gekomen in de klas zag ik dat iedereen hun boek open hadden en dat er al les gaande was. “Ah mevrouw Stipeau, weer eens te laat zoals gewoonlijk?” Vroeg mijn leerkracht biologie. “Uh mevrouw het zal niet nog eens gebeuren.

Ik had mij gewoon overslapen en toen ik zag hoe laat het was, ben ik meteen vertrokken.”

“In orde, maar dit is je laatste waarschuwing jonge dame!” Vertelde ze mij. Toen ik plaats wilde nemen aan mijn gewoonlijke bankje trok er net iemand mijn stoel van onder mij uit. “Auw, Wie deed dit?” Riep ik. Eigenlijk hoefde ik het niet meer te vragen want ik wist het meteen toen ik hem zag grinniken. Het was Raphael zoals gewoonlijk. Ik verafschuwde hem en ik kon niet wachten tot ik afgestudeerd was zodat ik van zijn pesterijen verlost was. “Oh Carmellia, ik zag je niet zitten. Je bent dan ook zo klein.” Vertelde hij grinnikend. “Raphael ooit op een dag zal dit je zuur op breken !” meldde ik hem dreigend. Bevend dook Raphael terug achter zijn boek. De angst zichtbaar in zijn ogen van mijn dreigement. Iedereen keek nog wel even naar mij. “Heb ik iets van jullie aan?” Dat alleen liet iedereen terug in hun boeken duiken. Uiteindelijk ging de laatste bel van de schooldag en ik kon weer vertrekken naar huis. “Hey ma en pa,” Riep ik door de kamer.

‘Waar zijn ze? Het kan toch niet dat ze al weer moeten overwerken.’

Zoekend liep ik alle kamers af tot ik in de keuken aankwam waar er een briefje lag dat geadresseerd was aan mij en er stond

‘Liefje, je mama en ik zijn opgeroepen om voor twee weken op zakenreis te gaan. Het was nogal onverwachts en we konden je niet bereiken omdat je in school was dus we hebben wat geld achtergelaten en als je nog meer nodig hebt dan laat je het ons maar weten.

Veel liefs mama en papa’

‘Geweldig dat heb ik weer net nu het moeilijker begint te worden op school dan zijn mijn ouders er weer al niet.’ Maar ja gewoon was ik het toch al. Vanwege zoiets al vijf keer dit jaar gebeurd is en we zijn nog maar april. Ik voel mij soms zo bedroefd als ik hier alleen ben en ik moet dan voor mij zelf zorgen voor de komende twee weken. Andere jongeren zouden dit geweldig vinden maar als dit al de vijfde keer op en rij is dan wordt je dit snel beu en hoop je op de vroege thuiskomst van je ouders. Bitter en bedroefd begon ik maar aan het eten denkend aan mijn ouders die normaal hier waren pratend en lachend met mij en samen het eten klaarmaken.

Ik mocht mij niet af laten leiden door mijn bedroefde gedachten en gewoon denken aan de leuke momenten die mij nog te wachten stonden en de tv-momenten waar ik nu kon beslissen wat ik ging kijken. Nadat ik gegeten had en afgewassen begon ik mij neer te zetten in de zetel zoekend naar mijn lievelingsprogramma. ‘Yes, het waren nieuwe afleveringen !’

“Néé, WAAROM DEED JE DAT NU? JE HAD HEM GEMAKKELIJK KUNNEN HELPEN!” Zo bleef mijn avond verlopen roepend en tierend naar de tv. Ik was zo verward in mijn serie dat ik niets hoorde van de voetstappen die stil maar zeker naar mij toe kwamen. “Nu heb ik je eindelijk alleen en je kan zo veel schreeuwen als je wilt maar niemand zal je komen redden.” Vertelde een stem achter mij. “Wie ben jij? Als je geld wilt ik kan je het geven maar doe mij alsjeblieft geen pijn.” Beloofde ik bevend van de angst van wat er mij zou te wachten staan. “Ik wil jouw geld niet. Ik wil enkel maar dat wat je dierbaarste is.” Vertelde hij mij. Ik keek vluchtig en merkte op dat het Raphael was. “Wat is dat dan?” “Vroeg ik bevend. “Jouw leven.” “Alsjeblieft doe mij geen pijn, ik wil blijven leven en ik kan het goedmaken met jou. Ik zal morgen in de klas mij excuseren in de klas en zeggen wat voor een idioot ik ben. Ik zal alles doen zolang je mijn leven spaart.” Smeekte ik huilend. “Dat is niet goed genoeg. Zeg maar vaarwel want eens ik met je klaar ben dan zal niemand je nog missen.”

Met die laatste dreigende zin ging hij op mij zitten kussen in zijn hand en begon hij mij te verstikken. Ik probeerde nog naar lucht te happen maar het was te vergeefs mijn longen wilden niet meer functioneren. Mijn armen begonnen te verslappen en mijn mond begon te snakken naar adem die ik niet meer zou krijgen. Het enige wat ik nog te zien kreeg voor mijn leven ophield was mijn aanvaller.

Ik wist dat mijn dreigement te ver ging maar om iemand zo ver te krijgen tot moord dat had ik zelfs niet voor ogen. Spijt kon ik toch niet meer hebben want ik kon er niets meer tegen doen en ik kon de klok ook niet terugdraaien.

Mijn ogen schoten open zoekend naar Raphael die waarschijnlijk met zijn enge glimlach naar mij zou lachen. Rondkijkend zag ik dat ik hier niets herkende en dat alles bedekt was met wit en dat er een fel licht op mij scheen. "Hallo, is daar iemand?" Riep ik. "Rustig maar, er zal je nu niets meer kunnen overkomen. Je bent veilig hier." Stelde een stem mij gerust. "Waar is hier en wie ben jij eigenlijk?" "Mijn naam is Ruethos en ik, ik ben een engel." "Maar dat, dat kan toch niet dat kan maar één ding betekenen. Ik ben dood of niet soms?" "Ja, maar je bent hier veilig maar eerst zal je getest worden of je wel degelijk hier mag verblijven en zo niet dan zal je gebracht worden naar de onderwereld." Meldde hij.

“Stuur mij niet weg, ik weet niet wat er mij daar te wachten staat en als het zo te werk gaat zoals in de boeken dan wil ik niet voor de rest van mijn geesten leven gestraft worden.” “We zullen het pas weten als je getest bent, waar je correcte plaats is.” ‘Ik hoop echt dat ik hierdoor geraak met de testen en dat ik niets verkeerd zeg of doe want ik heb al duizenden verhalen gelezen over engelen en demonen waar in men verteld hoe de zondaars gestraft worden door het eeuwige leven. Ik wil daar niet een van zijn.’ Bleef ik hopen denken.

“Volg mij maar dan zal ik je begeleiden naar de raad van de engelen.” De engel Ruethos leidde mij verder door een grote witte deur dat versierd was met gouden bladeren. Toen ik rond mij keek zag ik tien andere engelen die op mij neerkeken. “Gegroet beste sterfelijke, We hebben je leven gevolgd toen je geboren was en tot op je dood en we zagen niet zo’n positieve terugblikken. We zullen nog even beraadslagen dus als je even in de hal kunt wachten.” Meldde de Blondharige engel mij. ‘Dit zal niet goed gaan, hopelijk hebben ze ook mijn goede momenten gezien en merken ze dat ik niet altijd zo’n slecht persoon was. Ik bedoel ik heb toch vrijwilligerswerk gedaan in rusthuizen dus dat moet toch voor iets tellen. Niet dan?’

Ik bleef de hele wachtperiode ijsberen door de gang steeds de gedachten die door mijn hoofd gingen over hoe mijn vonnis ging aflopen maar ik had hier geen zeg over en ik wist eens beslist dan was er geen uitweg meer en ik kon mij ook niet opnieuw laten verschijnen als een dode omdat ik al dood was. “Kom je binnen? We hebben ons besluit genomen en aangezien alle fouten die je hebt gemaakt in je leven, hebben we beslist om je toelating hier te weigeren. Je zal ogenblikkelijk verwijderd worden en gebracht worden naar de onderwereld. Waar je nieuwe meester je zal opwachten en vechten zal niets helpen want wij willen hier geen demoon gespuis.” Vertelden zij mij. “Néé, DOE MIJ DIT NIET AAN! IK KAN VERANDEREN. ZEG MAAR WAT IK MOET DOEN EN IK DOE HET!”

Riep ik zoekend naar antwoorden. “Jij bent het niet waard om hier in de hemel te zijn je zal vanaf nu een walgelijke demoon worden en zo iemand wil ik hier niet hebben.” Meldde Ruethos mij. “Ruethos, ik heb jou toch niets aangedaan waarom ben je toch zo bitter? We kunnen toch nog steeds vrienden blijven? Jij en ik?” Stelde ik vragend voor. “Nee, ééns een demoon altijd een demoon.” “Wat? Ik ben er nog geen. Geef mij een kans en ik kan je laten zien wie ik echt ben.” “Nee, Neem haar mee.” Riep hij naar de wachters. “DIT ZAL JE NIET ONGESTRAFT KUNNEN DOEN. LET OP MIJN WOORDEN OOIT ZAL IK WRAAK HEBBEN!” Riep ik nog luid na terwijl ze mij wegsleepte.

Slepend leidden ze mij naar een poort waarop stond *cursum ad inferos* Vanwege dat ik wist waar ik naar toe ging dan had ik wel enig idee wat dit zou betekenen. Ze sleepte mij naar de poort waarop ze mij met een duw erdoor lieten gaan. Gedesoriënteerd begon ik recht te staan en kijkend naar wat ik rond mij zag komen. Er waren mannen en vrouwen met rode en zwarte vleugels sommigen hadden markeringen op hun vleugels en ik dacht dat dit de rank moest voorstellen van elke demon. In de verte zag ik een schaduw dichterbij en dichterbij naar mij toe komen. Toen ik hem aankeek zag ik dat iedereen wegdook van hem.

‘Dit zal de grote baas zijn in de onderwereld.’ Dacht ik even vluchtig.

Hij raakte mij aan en ik begon verschrikkelijke pijn te voelen. Het startte eerst met mijn hoofd waar ik voelde dat er iets door wilde komen en ik dacht ‘Laat deze pijn ophouden.’ Het was niet lang tot de pijn op mijn hoofd ophield en ik voelde nog een hevigere pijn op mijn rug waar ik bulten voelden. Ik kon niets anders doen dan schreeuwen van de pijn. Alle demonen aanwezig keken met en geniepige grijns naar mij. Dit zal hun vermaak zijn door mensen die pijn leiden en er niets aan kunnen doen. “Wat doe je mij aan ?!” Riep ik luid schreeuwend van de pijn. “Je zal een van ons worden en je zal je menselijke vorm achterlaten.” Meldde de grote baas mij.

De pijn begon stil maar zeker te verdwijnen en ik voelde een koele galm over mij gaan na al die pijn was dit een fantastisch gevoel. “Wil je je nieuwe vorm beschouwen of ben je te bang om je nieuwe gezicht te zien?” Vroeg een demoon mij plagend. “Is het zeker dat het mijn gezicht is waarvoor ik bang zal zijn en niet de jouwe?” Plaagde ik terug. Met dat antwoord begonnen alle demonen te lachen. “Ik denk dat je hier perfect zal bij passen en je dreigement van vandaag was een demoon waardig antwoord.” Prijsde de baas mij. “Ja dat is juist ik heb mij nog niet voorgesteld. Mijn naam is Mortem.” “Mortem? Dat is jouw naam maar wat wil dat eigenlijk betekenen?” “Dat wil betekenen dood en ik ben de persoon die dat bezorgt dus daarom heet ik Mortem.”

“Dus laten we maar beginnen en je krachten testen. Als eerste zal je een reeks proeven moeten doorstaan.” Deelde Mortem mee. “Oké, ik ben er klaar voor. Ik kan alles aan met hoe ik mij voel.” Zei ik met een arrogante toon. “Dus je bent zeker hé? Laat maar zien dan. Je eerste proef zal je je vleugels moeten gebruiken.”

Na dat antwoord gesproken te hebben werd ik geteleporteerd naar een plaats dat bezaaid was met rotsen van verschillende hoogtes en formaten. Rondkijkend zag ik dat er op één bepaalde steen een voorwerp lag dat begon te blinken in het licht.

Er was ook overal lava te vinden en geen enkele plaats waar je kon staan dus ik wist dat dit niet een makkelijke opdracht zou zijn maar ik zou mij niet laten kennen. Ik begon meteen te zoeken naar een mogelijk pad dat ik zou kunnen afleggen in een snelle tijd maar het is wat lastig als je niet weet waar je precies moest opletten en wat je nog moet doen dus ik dacht ik zal het wel zien als ik moet beginnen. Om me heen stonden nog diverse andere demonen die ook kwamen kijken naar mijn prestaties die ik zou verrichten. “Dus het gaat als volgt, je moet als eerste alle obstakels kunnen overwinnen en je moet ook dat glimmende voorwerp nemen maar ik zal nog niet zeggen wat je daar mee kan doen. Dat zal je zelf moeten uitvogelen want anders is het geen proef meer. Het laatste wat ik je nog kan zeggen is veel succes en hopelijk doet je arrogantie je niet de das om.” “BEGIN!” Riep hij nog even later naar mij.

Zo snel als ik maar kon probeerde ik mijn vleugels te spreiden maar dat was makkelijker gezegd dan gedaan. Om de eerste keer mijn vleugels te gebruiken. Na een tijdje begon ik het onder de knie te krijgen en ging ik er vliegensvlug van vandoor. Ik moest heel wat bochten en draaiingen maken om de obstakels te ontwijken want er doken plotseling uit het niets stenen op.

Vliegend ging ik door naar de steen waarop het glimmend object te vinden was en ik zag dat het een sleutel omvatte maar wat ik hier mee kon verstond ik nog steeds niet want door de hele ruimte waar ik gevlogen heb zag ik niets van een deur of een sleutelgat. Het waren er enkel maar rotsen en nog meer rotsen en laat me niet spreken over de verschillende stenen muren waar ik tegen botste. Dat deed wel wat pijn en ik had al verschillende schrammen op mijn armen dus het bleef maar erger worden met elke draai en keer die ik moest maken. Ik vond maar niets, ik wou net de hoop opgeven en zeggen dat ik het niet kon tot ik een luchtgat voelde op een muur. Het leek wel of er een andere ruimte aan de andere kant te vinden was. 'Daarvoor zal die sleutel dan zijn, nu alleen nog hopen dat het past.' Dacht ik hoopvol. De sleutel was een perfecte match en ik hoorde het gekreun en gekraak van de muur die verschoof en een opening toonde die eerst niet zichtbaar was. Wat ik nu zag kon ik niet met woorden omschrijven. Het leek wel een winter wonderland zoals je ziet in de films.

Rondkijkend merkte ik een meer op dat helemaal was ingepakt met sneeuw en bevroren door ijs.

“Je hebt je tweede opdracht gevonden. Goed dan zal ik je deze kamer alleen oplossen. Het enige wat ik je meegeef is dat deze ruimte de vaardigheid inzicht nodig heeft.”

“Wat kan er niets meer gezegd worden? Moet ik dit echt op mijn ééntje oplossen in die andere kamer kreeg ik veel meer info.” Riep ik nog toe. “Nee, je krijgt niets meer dan dit. Je zei toch dat je dit alleen aankon? Laat maar zien dan.” Riep Mortem mij nog na. ‘Ik met mijn grote mond altijd, nu dat ik door ben naar de volgende kamer net nu moet ik de kamer alleen oplossen. Rond mij vlogen verschillende sneeuwvlokken ieders een andere vorm en snelheid. Het leek heel verdacht door de bewegingen die ze maakten en om de dertig seconden veranderden ze van richting waarin ze vlogen. Bedachtzaam ging ik verder zoekend naar een oplossing voor de kamer.

‘Ik zou de kamer kunnen oversteken met mijn vleugels maar dat zou toch te gemakkelijk zijn?’ Dacht ik in mijzelf. Met een grote sprong begon ik met mijn vleugels te flapperen. Rond en ronddraaide ik met de kolk van de wind die mij meevoerde. Het enige wat ik dacht was ‘Oh shit.’ “Kunnen jullie een handje toesteken? Ik moet overgeven. Ik voel precies of ik vastzit in een rollercoaster met al dat draaien en keren.” Riep ik hulpeloos. “Dit is jouw proef die je zelf moet oplossen en je kan niet meer overgeven nu dat je een demon bent. Het enige wat je wel nog kan is daarin blijven vaststeken.” ‘Wat kan er nu nog meer fout gaan? Wat als ik hier voor eeuwig kom vast te zitten? Dan zal ik nog een tijdje zoet zijn.

Wat als ik nu mijn vleugels in trek en mij laat vallen en op het laatste ogenblik mijn vleugels opensla?’ Het was beter dan hier vastzitten. De richting van de wind veranderde en met één grote ruk liet ik mijn vleugels terugtrekken in mijn rug en liet ik mij vallen en net op het laatste moment liet ik mijn vleugels vrij en met die kracht kon ik wegvliegen uit de draaikolk. Vliegensvlug begon ik mij te banen naar de andere kant van de ruimte en net toen ik aankwam merkte ik een glinstering op in het meer. Naar beneden duikend probeerde ik het meer te breken maar toen ik erop botste was er nog geen enkel scheurtje in het ijs te vinden. Het enige wat ik voelde was de pijn en de koude van het ijs die zo ontzettend koud was. Dat was wel een beetje eigenaardig vanwege ik me in de hel bevond. Ik bleef voor een moment liggen en denkend vroeg ik mij af ‘Wat kan ik doen om mij hierdoor te breken en in het meer te geraken?’ Verder in de sneeuw stond een grote uitgebrand fakkel bedekt met sneeuw. Ik dacht er aan de fakkel aan te steken maar het probleem was hoe kan ik dat nu aansteken? Ik heb geen vuur of iets van vuurstenen en nog veel minder iets van warmte. Rond mij was er enkel maar sneeuw en koude te vinden en niets anders.

‘Wat als ik vuur uit mijzelf kan maken maar dat zou nooit lukken. Maar de anderen demonen zijn net zoals ik afkomstig van vuur en lava dus waarom zou ik dat niet kunnen?’

Vastbesloten begon ik mijn handen tegen elkaar te wrijven hopen op een frictie van de warmte die in mijn handen zouden vloeien en een vuur

zouden creëren. Rustig ging ik op het ijs zitten en toen ik mijn handen tegen het ijs drukte voelde ik mij dieper en dieper zakken. Plots had ik een opening gemaakt breed genoeg voor mijn hele lichaam. Langzaam maar zeker dook in het diepe en koude water. Zwemmend door het meer ging ik opzoek naar het glinsterende object maar er was niets te vinden dus ik ging maar weer te werk met mijn vuurkracht en langzaam maar zeker ontstond er een vlam en dat dan onderwater. Iets dat nooit mogelijk zou kunnen zijn was toch wel zeker aan het gebeuren. Het voorwerp waar ik naar opzoek was leek een metalen bal te zijn en daaraan hing een lichaam. 'Waarom heeft die persoon dezelfde kleren aan als ik? Dat kan niet. Ik zou zweren dat het lichaam bewoog. Dat was ik op de dag dat ik stierf. Hoe kan het dat mijn lichaam hier in het meer te recht is gekomen? Raphael zou zoiets niet kunnen doen alleen maar demonen of engelen konden dit.' Bevend nam ik het lichaam vast maar terwijl ik de metalen bal probeerde los te maken greep het dode lichaam mijn arm vast. "Nee, laat mij los, ik wil hier niet doodgaan!" Riep en tierde ik bevend van angst.

‘Rustig Carmellia, alles komt goed. Het enige dat dit zou verslechteren was als Raphael hier zou zijn maar dat is niet zo dus geen paniek.’

“Hallo Carmellia, heb je mij gemist?” Vroeg hij met een arrogante toon in zijn stem. “Maar, maar, hoe kan dit? Je kan hier alleen komen als je dood, engel of demon bent.” “Verrassing, ik ben al die tijd al een engel geweest. Niet zomaar een engel maar één die naar de duistere kant is gegaan.” “Jij vuile rotzak, Ik ben zo geworden dankzij jou.” “Dit was mijn cadeau voor jou. Het enige waar je goed voor bent is hier weg te rotten.” “Waarom is mijn lichaam hier en wat heb je mijn ouders verteld?” “Ik heb hen gewoon de waarheid verteld, dat je hen niet meer wilde zien en dat je bent weggelopen. Ik heb er alles aan gedaan om te zorgen dat ze je nooit meer zouden missen.” Met een wilde ruk greep hij mijn arm vast en begon hij dieper en dieper in het meer te zinken met mij in zijn armen. Ik kon niets anders doen dan enkel maar hopen en bidden dat ze mij ieder moment zouden redden en hier uit deze hel van een nachtmerrie zouden verlossen. Ik probeerde mij los te rukken uit zijn greep maar het was te vergeefs zijn sterke greep hield mij bij hem. “Laat mij los, of ik zal ervoor zorgen dat je dit zal berouwen!” Riep ik luidop. “Oh ja, wat ga jij er dan aan doen hé?” “Dit zal ik doen.” Ik beet mij vast in zijn armen tot hij mij losliet. Zijn arm begon te bloeden en door de pijn en waarschijnlijk de schok liet hij mij los.

Zo snel ik kon zwom ik naar boven niet denkend aan de ijzeren bal die in het meer lag vergeten en verlaten. Aan de ijslaag was mijn doorgang niet meer te zien.

‘Waar is mijn Doorgang, ik kan toch zweren dat het hier was en dat kan toch niet zomaar verdwenen zijn. Rondkijkend zag ik niets meer de ijslaag was te dik geworden om nog een duidelijk beeld naar de andere kant te krijgen. Het maakte niet uit of ik sloeg of schopte tegen de ijslaag het enige wat mij stoorde was de schaduw die stil maar zeker dichterbij aan het komen was. Raphael was vastberaden om mij te laten ondergaan maar ik was hem toch nog steeds te slim af. Mijn hitte kracht warmde op en ik begon opnieuw een gat te branden door de ijslaag die tussen mij en mijn vrijheid lag. Niets of niemand zou mij nu kunnen tegenhouden door wat er allemaal al gebeurd was. Ik liet het niet zo ver komen. Toen de opening groot genoeg was schoot ik eruit en begon weg te rennen van het bevroren angst paleis. “RENNEN IEDEREEN, Raphael is hier!” Riep ik tot iedereen toe met een bevende stem. “Rustig maar Carmellia, er is hier niets dat je zou kunnen pijn doen. Wat je daar net gezien hebt is de poel van nachtmerries en hier in deze poel. Zorgen we ervoor dat alle demonen hun angsten onder ogen kunnen komen.” “Het leek allemaal zo echt. Hoe komt het dat dit kan?” Vroeg ik bevend. “Niets wat je hier ziet is werkelijkheid. Het enige wat je kan aanraken is echt.” Legde Mortem uit. “Wat gaat er dan nu gebeuren?”

“Je bent geslaagd voor de test want je hebt je verzet tegen je angst onder andere name Raphael. Het zal wel tijd worden voor een korte pauze waarin je wat kan rusten en je gedachten kan ordenen.” Legde Mortem uit. “Saluella!!” Riep Mortem uit naar een andere demoon die kwam aangevlogen. “Ja meester? Waar mee kan ik u helpen?” Vroeg een zeer timide roodharige demoon. Ik dacht ‘Dat is iemand waarmee ik mij zie omgaan. Zij heeft het type karakter dat perfect met mij past.’ “Saluella, leid jij even Carmellia rond?” Sprak Mortem zacht uit. ‘Zou er iets kunnen spelen tussen die twee?’ Bedachtzaam volgde ik Saluella naar mijn tijdelijke rustkamer. De kamer was ingericht met verschillende bruine kleuren dat een warme sfeer uitstraalde. De kamer was ook bezaaid met drie verschillende sofa’s die ieders een twee persoons zit hadden. Er hingen ook verschillende portretten aan de muur dat het een huiselijkere sfeer gaven. Rennend sprong ik meteen in de eerste zetel die ik tegenkwam en dat was er één dat tegen een muur leunde. Vanwege de sprong viel er wel verschillende portretten van de muur op de grond. “Oh nee, Mortem zal woedend worden. Wat moet ik doen, wat moet ik doen???” Vroeg ik tot mijzelf ijsberend door de kamer.

“Rustig laat mij maar doen.” Zei Saluella tegen mij. ‘Wat gaat ze dan doen?’ “WAT WAS DAT LAWAAI EN WAAROM ZIJN AL MIJN PORTRETEN KAPOT ?!” Riep Mortem door de kamer. “Ik heb het gedaan Mortem.”

Ik was een beetje te wild toen ik ging zitten. Het was niet Carmellia's schuld." Liet Saluella zachtjes klinken door de kamer. "Oké, maar wees in het vervolg voorzichtiger. Je weet dat ik niet wil dat er iets met je gebeurt." Terwijl Mortem dit zei gaf hij haar een vluchtige knuffel en hij was nog sneller weg dan dat hij hier was. "Wat is er nu net gebeurd?" Vroeg ik onzeker wat ik moest denken. "Mortem laat mij met heel veel weggelaten omdat ik een van de eerste demonen ben die hem door al die jaren loyaal ben gebleven dus daardoor laat hij mij mijn zin wat doen." Vertelde ze zweverig. "Wat is er dan gebeurd als jij een van de enigste bent die als eerste een demon is geworden?" "Ik wil er niet over praten en vraag dit ook niet aan Mortem want daarvan kan ik je niet redden. Beloof het me dat je niets zal vragen aan Mortem!" Pleitte ze. "Beloofd, ik zal niet meer doordringen. Ik kan niet anders want jij nam zo net mijn schuld op jou." Vertrouwde ik haar toe. "Wat is er nu eigenlijk aan de gang met jou en Mortem?" "Ik heb je toch al gezegd dat ik er niet over wil praten!" "Niet dat, ik wil bedoelen die knuffel die je van hem hebt gekregen." "EUH, daar is niets mee te maken. Waarom? Heeft Mortem iets tegen jou gezegd?" Vroeg Saluella nieuwsgierig. "Vind jij hem leuk en ik bedoel daar mee leuk-leuk?" "Néé, dat ben ik niet en Mortem zal trouwens toch niets in mij zien. Ik ben maar een bediende en Mortem is de heerser van de onderwereld." Legde ze blozend uit.

“Geloof mij maar. Wat ik net zag dat is niet een meester die naar zijn bediende kijkt. Ik bedoel als je hem leuk vind probeer het gewoon. Je bent beeldschoon en Mortem zou gek zijn als hij dat niet ziet.” Steunde ik haar toe. “Denk je echt dat ik een kans maak?” Vroeg ze hoopvol. “Ja, probeer het gewoon. Word eerst vrienden en wordt het wat meer dan zie je wel wat ervan komt en als je meteen de vriendschap wil overslaan en meteen wil gaan naar vriend en vriendin. Dan heb ik enkel maar te zeggen, ga ervoor.” “Weet je wat, ik ga je advies opvolgen en ik weet al een manier hoe.” “Wat ga je dan doen en kan ik je ergens mee helpen?” Stelde ik vragend voor. “Ik zal als eerste ervoor zorgen dat Mortem hier komt en ik weet al hoe. Wanneer komt Mortem aangerend?” “Als hij iets hoort breken?” “Ja dat ook maar hij komt ook aangerend als hij merkt als ik pijn heb of aan het huilen ben.” “Jij bent echt vals. Weet je dat?” “Maar dat is wat Mortem leuk aan mij vindt.” “Is het nu al Mortem en niet meer meester?” Zonder nog verder antwoord te geven slaakte ze een luide gil. Ik hoorde voetsporen in onze richting komen en een luide knal van een deur die openging en daar in het deurstel stond Mortem. Angst zichtbaar in zijn ogen. “Saluella, wat is er gebeurd? Waar heb je pijn?” Vroeg Mortem bezorgd. “Rustig maar Mortem, het gaat wel, nu gaat het nog beter nu je hier bent.” Flirtte ze er op los. “Wat bedoel je Saluella?” Vroeg Mortem bedachtzaam.

“Wel je weet door al die jaren dat wij elkaar kennen ben ik door de jaren heen meer en meer verliefd op je geworden en ik wilde je dit gewoon vertellen. Ik weet dat ik geen kans maak maar ik vond dat je dit moest weten.” Verlangen was zichtbaar in haar ogen. “Waarom had je nooit iets tegen mij gezegd? Je weet niet hoe lang ik hierop heb gewacht.” Met die laatste zin nam hij haar gezicht zachtjes in zijn handen en gaf haar een tedere zoen. Op een gegeven moment begon het iets te publiekelijk te worden waardoor ik een luide kuch slaakte en ze onmiddellijk uit elkaar gingen.

“Waarom stopte je ons nu? Het begon net zo goed te worden.” “Voor deze keer moet ik Saluella gelijk geven.” “Het begon iets te r rated te worden voor mijn ogen en ik wil niet mijn ogen laten uitwassen met bleek.” Grinnikte ik met een grote glimlach op mijn gelaat. “Voorzichtig jij of ik zal je laten zweten in je volgende proef.” Dreigde Mortem met twinkelen in zijn ogen. “In orde dan. Ik laat jullie twee nog even alleen. Oh ja en Mortem?” “Ja Carmellia?” Zorg ervoor dat Saluella niet te moe is voor de proeven te kunnen beschouwen.” Lachend liep ik naar buiten toe net toen er een kussen naar mijn hoofd werd gegooid. ‘Oh, als het zo altijd zal zijn dan zal ik mij hier niet snel vervelen. Nog steeds grinnikend liep ik door de gang en ik kwam meerdere deuren tegen. Op elke was de tekst beschreven met **verboden toegang**.

Dat was wel spijtig want ik wou heel graag een deur openen om te zien wat er binnen was en ik weet van mijzelf dat ik een heel nieuwsgierig persoon ben. Op het einde van de gang waar er nog nauwelijks belichting was hoorde ik gekreun. 'Dat is raar. Wat zou dat kunnen betekenen' Dacht ik in mijzelf. Langzaam nam ik de deurklink vast en begon te draaien. Zachtjes deed ik de deur en terwijl kijkend of er niemand mij zou kunnen zien. Ik had nu de deur volledig open en was bereid er een stap in te zetten toen een arm mij naar achteren trok. "Wat doe je nu? Je weet toch dat deze kamer verboden is." Brulde een gespierde lange demoon met zwarte lokken en rode ogen. "Ik wist dat niet." Gaf ik toe. "Denk je nu echt dat ik dat geloof? Ik zou je moeten straffen en dat is iets wat meteen zal doen." Voor dat ik het wist toverde hij een zweep vanachter zijn rug en begon mij er mee te slaan. De pijn hield maar niet op noch mijn geschreeuw van de pijn. "WAT IS ER HIER AAN DE HAND?" Brulde Mortem woedend vanwege dat hij gestoord werd met Saluella.

"Meester, Ik deed alleen wat nodig was. Ik strafte haar omdat zij een van de kamers wou binnen treden en ik weet dat het verboden is voor alle laag gerankte demonen." Stotterde de demoon uit. "Jij moet niet anderen straffen. Je moet eerst beraadslagen met mij en dan pas iets doen maar nooit en ik bedoel dan ook nooit ingrijpen als ik er niet ben." Waarschuwde Mortem naar de demoon.

“Ja meester ik zal eerst vragen wat ik moet doen en dan pas doen.” “Maak dan nu maar dat je wegkomt en laat ik je gezicht vandaag niet meer zien want dan weet ik niet tot waar ik toe in staten ben.” Brulde Mortem de zwartharige achterna. “Gaat het wat?” “Het is al wat aan het minderen maar het doet wel wat pijn als ik wil rechtstaan.” Beantwoorde ik versuft. “Hey Carmellia, je moet wakker blijven.” Suste Mortem mij. “Ik ben zo moe mag ik niet gaan slapen. Ik beloof dat ik goed zal blijven maar ik ben zo moe.” Geeuwde ik. “Ik zal snel iemand roepen. Saluella kom je naar hier.” Riep Mortem zijn stem weergalmde door de hele gang. “Mortem? Wat is er met Carmellia gebeurd?” Vroeg Saluella ongerust. “Dit was de schuld van Devos. Hij sloeg haar met een zweep van de hel en nu is ze nog te moe om op staan. Kan jij even bij haar blijven terwijl ik ga zoeken naar een andere demoon die haar kan helpen?” Vroeg Mortem vertrouwelijk. “Ja natuurlijk Mortem. Ik blijf wel hier bij Carmellia. Wees wel snel terug dan kunnen we straks afmaken wat we daarnet niet konden.” Meldde Saluella flirterig. Mortem zijn ogen schenen even van verlangen tot hij weer keek naar Carmellia en door het zien van haar toestand dimde het verlangen weer. “Ik zal zo snel mogelijk terug zijn maar blijf waar je bent.” Beval Mortem. Met een vluchtige kus gegeven aan Saluella was hij weg.

“Eindelijk, ik dacht dat hij nooit zou vertrekken en al dat kleffe gedoe van jullie twee. Dat begint echt snel te vervelen.” Meldde een onbekende stem. “Wie ben jij?” Stelde Carmellia vragend aan de vreemdeling. “Ik zal jullie grootste nachtmerrie worden en de uiteindelijke heerser van de onderwereld en daar kunnen jullie niets aan doen. Dus probeer je maar niet al te veel te verzetten want mijn plan zal slagen en jij zal nog handig zijn in de toekomst Carmellia.” Grijnsde de vreemdeling. “Ik zal jou nooit helpen om heerser te worden van de onderwereld. Het maakt niet uit wat je met mij doet. Je zal mij niet kunnen breken. “Vertelde ik vol zelfvertrouwen. “Ooit zal je de mijne worden en je zal er niets aan kunnen doen. Als ik zou willen dan kan ik je zo meenemen en niemand zal je vinden.” Grijnsde de vreemdeling. “Wat ben ik voor jou? Ik kan je nergens meehelpen. Ik bedoel ik ben maar gewoon een simpel meisje.” “Jij weet nog niet tot waar je in staat bent maar wacht tot je je proeven voltooid hebt en dan zal je de ware kracht ontdekken die in je schuilt.” “Dat kan niet. Ik zal nooit de kracht hebben die jij zegt dat ik zal hebben.” We hoorden voetstappen dichterbij komen en blijkbaar had de vreemdeling ze ook gehoord want nog voor ik iets kon zeggen verdween hij in een mist van zwarte lucht. “Mortem, er was hier net iemand. Ik weet niet wie maar hij zei dat hij de heerser van de onderwereld zou worden. Hij zei ook iets over dat wij iets niet wisten wat jij gedaan had.” Zei Saluella met een bevende stem.

“Wat bedoelde hij Mortem? Is er iets dat jij verzwijgt?” Stelde ik vragend aan Mortem. “Nee hoe kom je daarbij en je moet niets geloven van wat hij gezegd heeft? Trouwens hoe zag hij eruit?” Vroeg Mortem aan mij. “Hij had zwart haar en hij had een litteken over zijn wang maar ik kon niet uitmaken in welke vorm ook had hij één geel en één rood oog maar voor de rest kan ik echt niet helpen.” “Dat is meer dan genoeg dat je mij kan geven. Die genen die je beschrijft is niemand minder dan Meratos. Hij behoorde vroeger hier tot een van de eerste maar hij was na een lange tijd weggegaan maar verder vertel ik niets meer want ik wil er niet aan herinnerd worden.” Meldde Mortem verslagen. “Het is in orde Mortem, je hoeft er niet meer aan het verleden te denken. Alles zal wel goed komen.” Stelde Saluella gerust. “Je hebt vast gelijk. Ik moet mij geen zorgen maken en gewoon rustig blijven.” Suste Mortem ‘Waarom is het zo’n groot geheim dat niemand iets mag weten. Het moet verschrikkelijk hebben geweest als niemand erover mag spreken. Ik ging eindelijk het verhaal te horen krijgen maar dan kwam Mortem eraan. Ik moet en zal die kamer binnenkomen. Maak niet uit wat het mij zal kosten.’ Dacht ik in mijzelf. “Carmellia ik zal je voor nu even naar je kamer brengen en als je klaar bent dan kunnen we beginnen maar je moet eerst jezelf laten genezen. Dus doe voor het moment het wat rustiger aan en dan zie ik je wel straks.”

Toen we aankwamen in de rustkamer dan lieten Saluella en Mortem mij alleen. Ik dacht 'Nu is het perfecte moment om te gaan zoeken. Ik moet enkel maar opletten dat de bewaker van daarstraks mij niet zal zien want anders word ik misschien nog harder geslagen.' Ik greep het einde van de zetel en probeerde mij recht te trekken maar vanaf het eerste moment dat ik recht zat schoot er een hevige pijn door mijn rug dat ik terug op mijn buik ging liggen. 'Hoe kan ik nu op zoektocht gaan als ik mij niet kan bewegen en als geen enkele stap kan zetten zonder pijn te hebben. 'Wat zei Mortem nu ook al weer? Ik kon mijzelf laten genezen maar hoe krijg ik dit voor elkaar?' Dacht ik in mijzelf. 'Er moet een manier zijn als ik nu eens terug probeer te concentreren en mijn ademhalingsoefeningen doe zoals bij de yoga cursus misschien dan dat ik het kan oproepen. "Wie niet waagt wie niet wint" zegt mijn vader altijd'

Langzaam ademde ik diep in en uit en dat bleef ik herhalen tot ik mijn lichaam voelde genezen en de pijn stilletjes aan verdween. Nog een keer deed ik het omdat nog niet alles genezen was en ik moest hier weg zien te geraken. Toen plotsteling de deur opende en de bewaker van daarvoor binnenwandelde. "Luister ik weet dat ik je dit niet mag vertellen maar je kan het beter niet uitzoeken wat ik weet dat je wilt weten. Het kan je je vrije nieuwe leven kosten en geloof mij maar. Er zijn andere voor jouw gekomen die dat lot hebben gekregen net zoals mijn jongere zus.

Zij was net als jij een heel nieuwsgierig persoon maar toen Mortem erachter kwam wat ze had gedaan. Hij heeft ervoor gezorgd dat mijn zus de eeuwig marteling kreeg dat enkel bestemd was voor moordenaars en verkrachters.” Vertelde hij mij zachtjes. “Heeft je zus jou ooit verteld wat ze ontdekt heeft en heb je je zuster ooit gezien?” Vroeg ik vol afschuw van hoe hij zich moest voelen. “Mijn zus kon dat nooit vertellen want Mortem nam haar stem af en sloot haar op in de diepste en duisterste kant van de onderwereld waar bijna niemand mag komen buiten Saluella en Mortem.”

“Maar mis je je zus dan niet en heb je nooit eens geprobeerd om daarbinnen te glippen?” Vroeg ik aan hem. “Ik heb het al meerdere malen geprobeerd maar ik werd altijd al gepakt maar ze durven mij niet te straffen omdat ze niemand anders meer hebben die hen wil helpen.” “Hoe bedoel je er zullen toch nog wel andere mensen komen naar hierbeneden?” “Ja maar Meratos is Mortem altijd te vlug af. Hij kan altijd hen al overtuigen om Mortem niet te helpen tot dat Mortem met hen heeft kunnen spreken. Daarom is er op de moment niemand en nu zal Meratos dat ook met jouw proberen net zoals hij dat met mijn zus deed. Je zal op een gegeven moment moeten kiezen wie je wel wilt geloven. Maar neem van mij aan leer eerst de geschiedenis van de beide kanten en neem dan pas een beslissing.” Meldde hij mij met een waarschuwendende toon.